- נערך באידיש -

בס"ד

יקרא דמלכא

שיחות התחזקות והתעלות

שנאמרו ע"י

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לבחורי חמד

דביקות און התקשרות צום באשעפער

חלק ב'

יו"ל ע"י

מכון שפה ברורה

שע"י חסידי קאסוב

פרשת פקודי שנת תשפ"ב לפ"ק

- גליון ז -

הוצאת עריכת והו"ל של הגליון
נדבת ידידינו היקר שביקרים
הרב החסיד המפואר יפה פרי תואר
איש האשכולות העושה גדולות

רבי **אלכסנדר כהן רפאפורט** הי"ו

לרגל שמחת **הבר מצוה** אצל
בנו הבה"ח **משה** ני"ו

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכה לרוות רב נחת ממנו ומכל יוצ"ח שיחי',
ויתברך בכל מעשי ידיו בשפע ברכה והצלחה בכל עסקיו, וימצא חן וחסד בעיני
אלקים ואנשים בכל חפציו מתוך עושר ואושר
וחיים טובים ארוכים מתוך בריות גופא ונהורא מעליא וכט"ס

וע"י ידידינו היקר שביקרים
מופלא ומופלג בכל המעלות
ובעל מידות תרומיות ומוזהבות,

הרוצה בעילום שמו

לעילוי נשמת
הרה"ח מו"ה **משה יהודה** בן **צבי** ע"ה
וזוגתו מרת **חוה** בת **שמואל** ע"ה
מרת **לאה** בת **יקותיאל יהודה** ע"ה
והרה"ח מו"ה **אברהם אהרן** בן **מנחם מענדל** ע"ה

זכות הפצת הני דברי תורתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א יגן בעדיו שיתברך בכל מעשי ידיו
בשפע ברכה והצלחה בכל עסקיו, וימצא חן וחסד בעיני אלקים ואנשים בכל חפציו
מתוך עושר ואושר כל ימי חייו

כל הזכויות שמורות
להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail
יש לפנות להמערכת
במס' 917-686-5892
או אל toraskosov@gmail.com

נערך ונסדר ע"י:
ישר
Publishing & Production
718.484.2189

דביקות און התקשרות
צום באשעפער

חלק ב'

קיצור ותמצית חלק א'

יעדע איד פארמאגט אין זיך א נשמה מיט א גוף, די נשמה איז א 'חלק אלקי ממעל', עס איז איין שטיק רוחניות, און דער גוף איז 'עפר מן האדמה' עס איז גשמיות. און די עבודה פון דער מענטש אויף דער וועלט, איז צו נתעלה ווערן און זיך מדבק זיין צו דער אויבערשטער מיטביידע חלקים פון דער מענטש, דער גוף און די נשמה.

דער ערשטע חלק פון די עבודה[א] איז צו מקדש און אויפהייבן די כח הנשמה, כדי אז די כח הרוחני פון די נשמה זאל שולט זיין אויף דער מענטש, און עס זאל האבן א השפעה און כח אויך אויף די גשמיות'דיגער טייל וואס דער מענטש פארמאגט, וואס דאס איז דער גוף.

א אזוי ווי עס איז אויסגעשמועסט געווארן באריכות אינעם ערשטן טייל פונעם מאמר, און דאס ווערט געטון דורך די עבודה פון עשה טוב, ווען מען לערנט תורה און מ'איז מקיים די רצון ה', וואס דורכדעם ווערט די כח הקדושה געשטארקט, און עס ווערט פארשפרייט איבער די גאנצע גוף, און די עבודה איז אז מען זאל זיך אויסארבעטן אז ס'זאל נישט בלייבן קיין מקום צו גשמיות, און אפילו די חלק פונעם גוף זאל אויך נתהפך ווערן צו רוחניות, און אזוי איז מען זוכה צו משרה זיין קדושה אויף די וועלט.

עבודה פון זיין מקושר צום אויבערשטן ווען מען איז פארנומען מיט עניני עולם הזה

דערנאך איז פאראן נאך א עבודה, וואס דאס איז א עבודה אין די עצם גוף. דאס הייסט אזוי, דער אויבערשטער האט באשאפן א מענטש מיט א גוף, און דער גוף מוז אנקומען צו גשמיות'דיגע זאכן און עניני עולם הזה, און אנדעם קען דער גוף נישט ווייטער אנגיין.

טראץ וואס דער עיקר פון א מענטש איז זיין נשמה, איז אבער אויך פאראן דער גוף, און דער מענטש דארף זיך באנוצן מיט אלע גשמיות'דיגע זאכן כדי גוף זאל קענען לעבן, און פארשטייט זיך אז מען קען נישט זאגן פאר א מענטש אז ער זאל פאסטן וכדומה און נישט געבן פאר דער גוף וואס עס פעלט אויס, ווייל אנדעם קען א מענטש נישט לעבן.

אבער די עבודה דארף זיין וויפיל מען לייגט זיך אריין אין דעם, וויפיל כח און מח זאל דער מענטש אריינלייגן אין עניני עולם הזה, און זיך אפגעבן מיט די גשמיות וואס דער גוף דארף האבן.

און דאס ווענדט זיך אין יעדע מענטש עקסטער וויפיל ער לעבט מיטן אויבערשטן, וויפיל ער איז דבוק מיט העכערקייט, און ער גדענקט שטענדיג אז ער איז דא אויף די וועלט צו טון די רצון ה', און אפילו ווען ער טוט אין עניני עולם הזה, לייגט ער נישט אריין זיין גאנצע כח און ברען, און ווערט נישט גענצליך איבערגענומען מיט זיין קאפ אין הארץ אין עולם הזה'דיגע זאכן.

און אפילו ווען ער איז פארנומען מיט זאכן וואס פעלט אויס פארן גוף, איז ער ווייטער דבוק און מקושר צום הייליגן באשעפער, און אלעס וואס ער טוט, ווערן געטון אויף די אופן ווי אזוי דער אויבערשטער וויל עס זאל געטון ווערן, און אזוי איז מען זוכה צו מקדש זיין און אויפהייבן די גשמיות צום באשעפער, און אפילו ווען מען איז פארנומען מיט עניני עולם הזה, קען מען ווייטער דינען דעם אויבערשטן, און אזוי איז מען מקדש די גשמיות פארן באשעפער.

מען ברענגט ביכורים פון די גשמיות וואס מען האט מעלה געווען פארן באשעפער

אין פרשת כי תבא (דברים כו, ב) שטייט אין די תורה די פרשה פון 'ביכורים': **וְלָקַחְתָּ מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאַרְצְךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ נֹתֵן לָךְ וְשַׂמְתָּ בַטֶּנֶא וְהָלַכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹקֶיךָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם.**

ווען א מענטש גייט אריין אין זיין פעלד און ער זעט ביי די פייגןביימער, אז די פייגן פאנגן שוין אן צו ווערן געצייטיגט, איז דא א מצוה אין די תורה אז ער דארף נעמען די ערשטע פריש געצייטיגטע פרוכט, און דארף עס ארויפטראגן פאר ביכורים צום אויבערשטן.

מען דארף דאס ברענגען צום בית המקדש און דאס איבערגעבן פארן כהן, און זאגן: **הִגַּדְתִּי הַיּוֹם לַה' אֱלֹקֶיךָ כִּי בָאתִי אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לַאֲבֹתֵינוּ לָתֶת לָנוּ וגו'. וְעַתָּה הִנֵּה הֵבֵאתִי אֶת רֵאשִׁית פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לִּי ה'.** מען ברענגט די פריש געצייטיגטע פרוכט פארן אויבערשטער אין די בית המקדש, און מען ווייזט די פרוכט וואס זענען געוואקסן אין ארץ ישראל, די לאנד וואס דער אויבערשטער האט געשאנקן פאר כלל ישראל.

לכאורה דארף מען פארשטיין, וואס איז פשט אז א מענטש ברענגט אריין אין בית המקדש זיין פרישע פייגן? וואספארא שייכות האט זיינע פייגן מיטן בית המקדש? פארוואס דארף ער דאס איבערגעבן פאר כהן? וואס דארף דער כהן טון דערמיט? און וואס וויל ער ווייזן דערמיט אז דאס זענען פירות פון ארץ ישראל?

"וואס איז פשט אז א מענטש ברענגט אריין אין בית המקדש זיין פרישע פייגן? וואספארא שייכות האט זיינע פייגן מיטן בית המקדש? פארוואס דארף ער דאס איבערגעבן פאר כהן? און וואס וויל ער ווייזן דערמיט אז דאס זענען פירות פון ארץ ישראל?"

נאר דער פשט איז זייער פשוט, די עבודה פון א מענטש וואס פארמאגט

אין זיך א גוף - און איז ארומגענומען מיט גשמיות וואס פאדערט זיך צו האבן פארן לעבן - איז צו נעמען די גוף מיט די גשמיות און עס מקדש זיין און דערנעטערן צום באשעפער. ווען א מענטש האט א פעלד און ער ארבעט אין דעם, ער אקערט, זייעט, וכו', ער לייגט אריין כוחות אין גשמיות, איז די עבודה דערפון צו נעמען די גשמיות און עס אויפהייבן צום באשעפער.

ווען דער איד קומט אריין אין בית המקדש מיט זיינע פריש געצייטיגטע פרוכט, קומט ער ווייזן דערמיט פארן באשעפער, האסט מיר געגעבן די קרקע, האסט מיר געגעבן פרוכט וואס זענען געוואקסן, און זענען יעצט געווארן געצייטיגט, יעצט ברענג איך דיר די ערשטע פרוכט וואס איז ארויסגעקומען פון מיין הארעוואניע און איך ברענג עס פאר דיר, איך נעם מיין גשמיות און איך הייב עס אויף פארן באשעפער, אז אלעס וואס איך טו אויף די גשמיות'דיגער וועלט איז כדי צו קענען טון דעם רצון ה'.

און מען נעמט די גשמיות'דיגע פרוכט און מען ברענגט עס אריין אינעווייניג אינעם בית המקדש, צו ווייזן, אז אפילו דאס איז גשמיות האט דאס א מקום אין בית המקדש, דער מענטש מיט זיין עבודה האט זוכה געווען צו מעלה זיין די גשמיות אזוי הויך אז עס האט א מקום אינעם הייליגן בית המקדש.

דאס איז די מתנה וואס דער מענטש ברענגט פארן אויבערשטער. און באמת וואלט דער מענטש געברענגט די קרקע אליינס וואס איז נתקדש געווארן דורך זיין עבודה פון ארבעטן אין גשמיות למען שמו יתברך, און מהנה זיין דער אויבערשטער מיט זיין הארעוואניע וואס ער האט געהארעוועט כדי ס'זאל זיין השראת השכינה אין ארץ ישראל.

נאר מען קען פשוט נישט ברענגן די ערד אליינ'ס, דעריבער נעמט מען די פירות וואס זענען ארויס געוואקסן פון די ערד, און דאס ברענגט מען פארן אויבערשטער, אבער באמת מיינט מען דא די ערד אליינ'ס, וואס דאס איז די נחת רוח פארן אויבערשטער, אז א איד מיט זיין עבודה האט משרה געווען שכינתו דא אויף די וועלט.

און דאס איז וואס מען זאגט ווען מען ברענגט די ביכורים, **"הגדתי היום כי באתי אל הארץ"** איך בין אין ארץ ישראל, און איך האב געארבעט מיט די ערד וואס דער אויבערשטער האט מיר געגעבן, און איך האב דאס מקדש געווען און מעלה געווען צום באשעפער[ב].

"דאס איז עבודה פון יעדער איד אויף די וועלט, צו ארבעטן אויף די גשמיות'דיגן גוף, און נעמען די גשמיות וואס מען פארמאגט ארום זיך, און דערמיט דינען דער אויבערשטער, און אזוי ווערט עס נתקדש און דערהויבן צו דער אויבערשטער"

און דאס איז עבודה פון יעדער איד אויף די וועלט, צו ארבעטן אויף די גשמיות'דיגן גוף, און נעמען די גשמיות וואס מען פארמאגט ארום זיך, און דערמיט דינען דער אויבערשטער, און אזוי ווערט עס נתקדש און דערהויבן צו דער אויבערשטער.

ווען מען איז מקדש די גוף איז מען זוכה צו השראת השכינה

און ווען מען לעבט אזוי אויף די וועלט, אז וואס מען טוט אין גשמיות, טוט מען כדי צו מאכן א נחת רוח פארן אויבערשטער, איז מען דערמיט זוכה צו מקדש זיין די גוף, און מען איז זוכה צו א מורא'דיגע דרגה פון השראת השכינה, וואס דאס איז גורם אז דער שכינה זאל קענען רוען אויף די וועלט.

אזוי ווי מען זעט ביי אברהם אבינו, ווען דער אויבערשטער האט געגעבן פאר אברהם אבינו די מצוה פון ברית מילה, וואס די ענין פון ברית מילה איז צו נעמען דער גשמיות'דיגער גוף וואס דער אויבערשטער

ב וכדאיתא ב'בית אהרן' מהרה"ק ר' אהרן הגדול מקארלין זי"ע (פרשת כי תבא) שמפרש לשון הפסוק 'אשר תביא **מארצך**', שתפקידו של איש ישראל להעלות את הגשמיות והארציות מארצך למעלה העליונה, וזהו הענין של ביכורים להעלות הגשמיות להשי"ת.

האט געגעבן פאר א מענטש, און דאס מקדש זיין און מעלה זיין פארן באשעפער.

שטייט דארט אין פסוק אז דער אויבערשטער זאגט פאר אברהם אבינו (בראשית יז, א) **הִתְהַלֵּךְ לְפָנַי וֶהְיֵה תָמִים**, דורכדעם וואס דו וועסט מקדש זיין די גוף, וועסטו ווערן אנגערופן איינער וואס איז 'הולך לפני ה'' און ווערן דבוק און מקושר צום אויבערשטן, און זיין תמים מיט א שלימות.

און אזוי ווי עס שטייט ווייטער גלייך נאכדעם וואס אברהם אבינו האט זיך גע'מל'עט, (שם יח, א) **וַיֵּרָא אֵלָיו ה'**. דער אויבערשטער האט זיך באוויזן צו אברהם אבינו, און ער האט זוכה געווען צו א געוואלדיגע התקרבות צו אויבערשטער, און ער האט זוכה געווען צו גאר א הויכע דרגה פון השראת השכינה.

די כח הרוחני דארף שולט זיין אויף די כח הגשמי

דאס זענען די צוויי עבודות וואס א מענטש דארף שטענדיג ארבעטן אויף זיך, סיי צו אויפהייבן די חלק הרוחני – די חלק הנשמה – אז דאס זאל שולט זיין אויפן מענטש, און סיי אז ווען מען טוט סיי וועלכע גשמיות'דיגע זאך, זאל דאס ווערן געטון מיט א קדושה, כדי ס'זאל נתעלה ווערן צום באשעפער.

עס שטייט אין די תורה, נאכדעם וואס די אנשי סדום האט געזינדיגט און ווידערגעשפעניגט אין די גוט'ס וואס דער אויבערשטער האט זיי געגעבן, האט דער אויבערשטער אראפגעשיקט די מלאכים זאלן גיין חרוב מאכן סדום.

לכאורה קען מען קלערן וואס איז דער פשט אז דער אויבערשטער האט באשטראפט די אנשי סדום פאר זיינע עבירות דייקא מיט דער עונש אז סדום זאל איבערגעדרייעט ווערן?

נאר דער פשט איז אזוי, ביי א געווענליכער מענטש איז פאראן צוויי באזונדערע חלקים, די חלק הנשמה וואס דאס איז די רוחניות'דיגער

טייל פון א מענטש, און דערנאך איז פארהאן די חלק הגוף – עפר, וואס דאס איז געווענליך א עקסטערע חלק פונעם מענטש.

און די מלחמה איז שטענדיג, וועלכע חלק געוועלטיגט אויפן מענטש, צו די כח הרוחני איז שולט אויף די כח הגשמי, אדער פארקערט, די כח הגשמי נעמט איבער דאס גאנצע מענטש, און עס איז שולט אויך אויף די כח הרוחני.

עס שטייט אין פסוק (בראשית יג, יג), **וְאַנְשֵׁי סְדֹם רָעִים וְחַטָּאִים לַה' מְאֹד**, די אנשי סדום זענען געווען שלעכט אין זינדיג פארן אויבערשטער, זיי האבן זיך נאכגעגעבן אלע זייערע גשמיות'דיגע תאוות, און האבן זיך געלאזט וואויל גיין, און ס'איז נתגבר געווען ביי זיי די עפר הגשמי אויף א מורא'דיגע פארנעם, און עס האט איבערגענומען זייער חלק הרוחני און פארפאטשקעט און פארדארבן זייערע נשמות און רוחניות.

דעריבער האט זיי דער אויבערשטער געוואלט באשטראפן מדה כנגד מדה[ג], אז די שטאט זאל זיך איבערדרייען און די עפר זאל חרוב מאכן סדום[ד], אלץ עונש וואס זיי האבן איבערגעדרייט זייער חלק הגשמי אויף זייער חלק הרוחני.

און עס שטייט ווייטער אין די תורה אז אברהם אבינו איז געגאנגען מתפלל זיין און בעטן דער באשעפער אז סדום זאל נישט חרוב ווערן. שטייט אין פסוק, אברהם אבינו האט זיך איינגעבעטן ביים באשעפער אז ער זאל נישט חרוב מאכן סדום, און האט געזאגט (שם יח, כז): **הִנֵּה נָא הוֹאַלְתִּי לְדַבֵּר אֶל ה' וְאָנֹכִי עָפָר וָאֵפֶר.**

מ'קען אפשר זאגן פשט אין דעם וואס אברהם אבינו ווען ער האט געבעטן פונעם אייבערשטן אויף סדום האט ער געבעטן דייקא מיט די ווערטער פון 'ואנכי עפר ואפר'.

ג כדאיתא בחז"ל (סנהדרין צ.) כל מדותיו של הקב"ה מדה כנגד מדה.

ד והיינו, אז די עפר זאל זיך מתגבר זיין אויף זיי, און די שטאט זאל איבערגעדרייט ווערן, אלץ עונש וואס זיי האבן גענומען זייערע חלק העפר און מתגבר געווען אויף זייערע חלק הרוחני.

וויבאלד אברהם אבינו האט אויסגעארבעט זיין גוף - די עפר ואפר - בתכלית השלימות, און האט מתגבר געווען זיין חלק הרוחני איבער זיין גאנצע גוף, און דערמיט זוכה געווען אז די חלק הגוף זאל אויך נתהפך ווערן צו קדושה, און עס איז נישט געווען ביי אים צוויי באזונדערע חלקים, זיין גוף איז אויך געווען א שטיק רוחניות אזוי ווי זיין נשמה.

דעריבער האט ער געקענט זאגן פארן באשעפער, 'ואנכי' – איך בין אויך מיין חלק פון עפר ואפר, ס'איז נישט קיין עקסטערע חלק פון מיר, נאר מיין עפר ואפר איז אויך נתעלה געווארן צו די קדושה.

און דאס איז געווען די פאסיגע בקשה וואס אברהם אבינו האט געבעטן פון דער אויבערשטער אויף די אנשי סדום, אז דער אויבערשטער זאל נישט איבערדרייען סדום, און לאזן די 'עפר' פון סדום על מקומו.

וויבאלד אברהם אבינו זעלבסט איז געווען איינער וואס האט זיך מתגבר געווען אויף זיין חלק העפר, דעריבער האט ער געבעטן פון דער אויבערשטער זאל טון די זעלבע מיטן שטאט סדום, און נישט חרוב מאכן די שטאט אז די עפר זאל זיך מתגבר זיין אויף די מענטשן.

האט דער אויבערשטער געענטפערט פאר אברהם אבינו, דו טענה'סט אז דער מענטש איז שולט אויפן עפר, און דעריבער טאר מען נישט איבערדרייען די עפר אויפן מענטש, לאמיר זען צו מען טרעפט א צדיק דארט אין שטאט, וואס איז א מושל אויפן עפר, און איז מושל אויף זיין גוף, און ווערט נישט נאכגעשלעפט און געוועלטיגט פון זיינע תאוות גשמיות.

און אויב וועט מען ווירקליך טרעפן א צדיק אין שטאט, וועט מען טאקע נישט חרוב מאכן די שטאט און מתגבר זיין די עפר אויף די מענטשן, אבער וויבאלד מען האט נישט געטראפן א צדיק וואס זאל קענען מגין זיין אויפן שטאט, האט דער אויבערשטער איבערגעדרייט און חרוב געמאכט סדום, דורכדעם וואס דער עפר האט גובר געווען אויף די מענטשן, אלץ מדה כנגד מדה וואס זיי האבן איבער געשטארקט זייער חלק הגשמי אויף זייער חלק הרוחני.

די הייליגע ספר תורה פון משה רבינו

און דאס איז די דרגה וואס משה רבינו איז צוגעקומען, אז ער האט מקדש געווען זיין גוף אז ס'זאל ווערן אינגאנצן איבערגעדרייט צו איין שטיק רוחניות, און ס'איז געווארן א חלק פון די נשמה[ה].

אזוי ווי עס שטייט אין פסוק אויף משה רבינו (שמות לד, כח) **וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה**, משה רבינו איז געווען דריי מאל[ו] אין הימל אויף פערציג טעג און פערציג נעכט אן קיין עסן און טרינקן.

אונז קענען ניטאמאל באגרייפן די דרגה פון קדושת הגוף וואס משה רבינו איז צוגעקומען, און ווען משה רבינו האט געשריבן די ספרי תורות אין שבת[ז], האט עס האט געהאט א געוואלדיגע קדושה, העכער פון סיי וועלכע מענטש'ליכע השגה.

און די ספר תורה וואס משה רבינו האט געשריבן האט מען אריינגעלייגט אין די ארון הקודש[ח] צוזאמען מיט די הייליגסטע זאך וואס כלל ישראל פארמאגט - די לוחות העדות - וואס איז אראפגעברענגט געווארן פון הימל. און דאס האט באגלייט כלל ישראל ווען זיי זענען אריינגעגאנגען קיין ארץ ישראל.

ה אזוי ווי עס איז ערקלערט געווארן באריכות אין חלק א', איבער די הויכע דרגה וואס משה רבינו איז צוגעקומען, אז ער איז נתעלה געווארן אויף אזא הויכע מדריגה, אז זיין גוף איז נתהפך געווארן צו א נשמה. און אזוי ווי עס שטייט פונעם רמ"ע מפאנו בספה"ק עשרה מאמרות, (מאמר חקור הדין חלק ב' פרק י"ג, והובא בב"ח או"ח סימן רצ"ב). אז דעריבער האט די גוף פון משה רבינו געקענט ווייטער ממשיך זיין צו לעבן נאכדעם וואס די נשמה איז שוין ארויס פונעם גוף, (ועיי"ש).

ו דער ערשטער מאל איז משה רבינו ארויף צו באקומען די לוחות הראשונות. דער צווייטער מאל איז משה רבינו ארויף צו בעטן דער אויבערשטער זאל מוחל זיין כלל ישראל נאכדעם וואס די אידן האט געזינדיגט מיטן עגל. דער דריטער מאל איז משה רבינו ארויף צו באקומען די לוחות שניות.

ז אזוי עס איז נתבאר געווארן באריכות אינעם ערשטן טייל פונעם מאמר.

ח כדאיתא בחז"ל בבא בתרא (דף יד.) ועיי"ש.

דערמיט זענען די אידן אריינגעגאנגען קיין ארץ ישראל, און מיט דעם האט כלל ישראל מקדש געווען די לאנד, און אויף אזא אופן איז מקוים געווארן דאס וואס משה רבינו האט געזאגט פאר כלל ישראל (דברים יא, כד) **כָּל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם יִהְיֶה**[ט]. 'לכם יהיה' מיינט נישט בלויז אין גשמיות, עס מיינט אויך אז די אדמה וועט נתקדש ווערן בקדושה של מעלה, מיט א העכערע קדושה פון קדושת ארץ ישראל.

די הייליגע ספר תורה פון משה רבינו איז געלעגן באהאלטן אין די הייליגסטע ארט וואס איז נאר פאראן, און מען האט עס כמעט נישט ארויסגענומען פון דארט, אויסער אינעם הייליגסטן טאג פונעם יאר אום יום הקדוש', וואס נאר דעמאלטס האט מען עס געקענט ארויסנעמען, וויבאלד אום יום כיפור ווערט יעדע איד נתעלה העכער פון גשמיות, און מען קומט אן צו די דרגה פון מלאכים, און מען איז אויף א מדריגה וואס מען קען האבן א שטיקל שייכות מיט די ספר תורה וואס איז געשריבן געווארן מיט התפשטות הגשמיות, מיט די קדושה פון משה רבינו ע"ה.

מען דארף טון לויט די כוחות פון יעדע מענטש באזונדער

אבער ווי פארשטייט זיך איז דא א גרויסע עבודה צו קענען דערגרייכן צו אזא הויכע מדריגה פון זיך גענצליך אפשיידן פון די גשמיות'דיגע גוף, און מען זאל זיין נאר א שטיק רוחניות, און דאס איז א מדריגה וואס נאר גרויסע צדיקים קומען אן דערצו.

ט אזוי אויך האט דאס דער אויבערשטער געזאגט צו יהושע בן נון, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (יהושע א, ג) **כָּל מָקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם נְתַתִּיו**.

י עיין ברש"י (בבא בתרא יד. ד"ה ספר עזרה) וז"ל ספר שכתב משה ובו קורין בעזרה פרשת המלך בהקהל וכהן גדול ביום הכיפורים, עכ"ל. ויש בזה הרבה דיעות, ועיי"ש בדברי הראשונים (שיטה מקובצת בשם הראב"ד, תוס' שם, ועוד) מתי הוציאו הספר תורה מתוך ארון העדות.

א שטייגער ווי דער הייליגער נודע ביהודה, וואס דער זון שילדערט ווי אזוי עס האט אויסגעזען יום הקדוש ביי זיין הייליגע טאטע דער נודע ביהודה, ווען דער נודע ביהודה איז אריינגעקומען ערב יום הקודש אין ביהמ"ד צו כל נדרי האט דער משמש אים ארומגענומען מיט א שטריק ארום די שטענדער, און דער נודע ביהודה איז אזוי געשטאנען גאנץ יום כיפור ביז נאך נעילה, וואס דאס איז א זאך וואס איז נישט מעגליך פאר א מענטשליכע גוף צו קענען באווייזן איבערהויפט ווען מען פאסט.

דאס א ביישפיל פון די פריערדיגע גאונים וצדיקים וואס זייער גוף האט נישט תופס מקום געווען ביי זיי, וכהנה רבות, וואס איז געווען ביי די צדיקים וואס האבן אויסגעארבעט זייער גוף, אז עס זאל ווערן איבערגעדרייט צו רוחניות, און ווערן א חלק פון די נשמה.

"וואס זאל איך יעצט טון? פון יעצט און ווייטער זאל איך זיך אפרייסן פון מיין גוף? איך זאל זיין כל כולו לה'? דאס איז דאך נישט מעגליך פאר אונז פשוט'ע מענטשן צו באווייזן!"

וועט א מענטש פרעגן, וואס זאל איך יעצט טון? פון יעצט און ווייטער זאל איך זיך אפרייסן פון מיין גוף? איך זאל זיין כל כולו לה'? דאס איז דאך נישט מעגליך פאר אונז פשוט'ע מענטשן צו באווייזן.

נאר די עבודה איז אז אפילו מען האט נישט די כוחות, און מען איז נישט אויף די מדריגה צו מעלה זיין די גאנצע גשמיות, דארף מען אבער אריינלייגן א עבודה צו טון וואס מען קען. און מען דארף וויסן אז יעדע קלייניקייט וואס מען טוט איז א ריווח פאר זיך, און יעדע ביסל וואס מען נעמט אראפ פון זיך ווערט מען נתעלה און נתקדש, און דאס פארשאפט א גרויסע נחת רוח פארן אויבערשטער, און עס ברענגט אריין א קדושה אינעם מענטש און אין גאנץ כלל ישראל.

און עס איז נישטא קיינער וואס קען זאגן, איך שפיר זיך צו שטארק מגושם אין די גשמיות, און שפיר נישט אז איך האב די כוחות דאס צו מעלה זיין פארן אויבערשטער, וויבאלד דער אויבערשטער האט

אריינגעלייגט א כח אין די גשמיות'דיגע עפר פון וואס דער גוף איז באשאפן געווארן, און גענומען 'עפר מתחת מזבח אדמה' און דערמיט באשאפן דער מענטש[יא], און האט מיט דעם אריינגעלייגט די כוחות אין יעדע איד אז ער זאל קענען נעמען זיין גשמיות און זיך דערהייבן צו דער אויבערשטער.

משיח צדקינוווארט אויף אונזערע מעשים כדי צו קומען אויסלייזן

עס שטייט אין חז"ל (סוכה נב.) איידער עס וועט קומען די גאולה השלימה, וועט 'משיח בן יוסף' גע'הרג'עט ווערן, זאגט די גמרא: **משיח בן דוד שעתיד להגלות במהרה בימינו, אומר לו הקדוש ברוך הוא, שאל ממני דבר ואתן לך וכו', וכיון שראה משיח בן יוסף שנהרג, אומר לפניו, רבונו של עולם, איני מבקש ממך אלא חיים וכו'**. נאכדעם וואס משיח בן יוסף וועט גע'הרג'עט ווערן, וועט משיח בן דוד נאר בעטן פון דער אויבערשטער אז ער זאל בלייבן לעבן.

האט דער אויבערשטער געענטפערט: **עד שלא אמרת, כבר התנבא עליך דוד אביך שנאמר** (תהלים כא, ה) **חַיִּים שָׁאַל מִמְּךָ נָתַתָּה לּוֹ וגו'**. דיין טאטע דוד המלך האט זיך שוין אויסגעבעטן פאר דיר דו זאלסט בלייבן לעבן.

לכאורה דארף מען פארשטיין פארוואס דארף משיח בן יוסף גע'הרג'עט ווערן? אויך דארף מען פארשטיין פארוואס נאכדעם וואס משיח בן יוסף ווערט גע'הרג'עט האט משיח בן דוד אויך מורא אז ער וועט גע'הרג'ט ווערן, און ער בעט נאר פונעם אויבערשטן אז ער זאל בלייבן ווייטער לעבן?

נאר עס שטייט פון רבי עובדיה מברטנורא א מורא'דיגע זאך, אז וויבאלד משיח בן יוסף נעמט אויף זיך די יסורים און צער פון יעדע

יא אזוי ווי עס איז אויסגעשמועסט געווארן בס"ד באריכות אינעם ערשטן טייל פונעם מאמר.

איד, און פון אלע חולי ישראל, דעריבער איז זיין מיתה מכפר אויף די דור.

און די זעלבע זאך זאגן חז"ל אויך אויף משיח בן דוד, אזוי ווי עס שטייט אין גמרא (סנהדרין צח.) אז אליהו הנביא האט געזאגט פאר רבי יהושע בן לוי אז משיח בן דוד זיצט ביי די טויערן פון רוים צווישן די ארימעלייט, און איז ארומגענומען מיט יסורים און קרעץ, און ליידט יסורים פאר דעם דור.

זעט מען פון דעם אז משיח בן דוד ליידט אויך פארן דור, אזוי ווי משיח בן יוסף, דעריבער ווען משיח בן דוד האט געזען אז משיח בן יוסף וועט גע'הרג'עט ווערן איידער משיח קומט, האט ער אויך מורא געהאט דערפון, דעריבער האט ער געבעטן דער אויבערשטער אז ער זאל בלייבן לעבן[יב].

עס שטייט דארט ווייטער אין די גמרא, אז רבי יהושע בן לוי איז געגאנגען צו די טויערן פון רוים און געטראפן משיח, און האט אים געפרעגט, 'לאימת אתי מר' - ווען קומט משיח אויסלייזן כלל ישראל, האט משיח געענטפערט: 'היינט!' און שפעטער האט משיח בן דוד מסביר געווען פאר ר"י בן לוי, אז דאס מיינט אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים צה, ז), **הַיּוֹם אִם בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ.**

משיח איז שוין גרייט צו קומען יעדן איינציגסטע טאג, אזוי ווי די גמרא זאגט דארט, אז אלע ארימעלייט זיצן און בינדן אויף אלע זייערע באנדאזשירן אויף איינמאל און רייניגן זיך פון זייערע נגעים, און נאכדעם בינדן זיי עס צוריק, דאקעגן משיח בינדט אויף יעדע באנדאזש עקסטער, אז טאמער עס וועט קומען די ריכטיגע צייט צו אויסלייזן כלל ישראל, זאל מען נישט דארפן ווארטן ביז ער ענדיגט

יב די סיבה פארוואס משיח בן דוד דארף נישט גע'הרג'עט ווערן צו ליידן די יסורים פון חולי ישראל, איז וויבאלד ער שטאמט פון דוד המלך, און דוד המלך האט שוין גענוג געליטן יסורים פאר כלל ישראל, און מען נוצט די ספר תהילים פון דוד המלך וואס איז מסוגל פאר אלע ישועות און רפואות, ויש להאריך בזה.

ארומבינדן אלע זיינע באנדאזשירן, נאר ער זאל קענען גלייך קומען אויסלייזן כלל ישראל.

נאר משיח ווארט אויף אונז כלל ישראל, עס זאל זיין 'בקולו תשמעו', מען זאל צוהערן צו די קול פונעם אויבערשטן און טון זיין רצון. און ווען מען ווייסט דאס אז משיח זענען מקבל אונזערע יסורים - די יסורים פונעם דור, ווי אזוי קען זיך א מענטש לאזן וואויל גיין אין די צייט וואס מען ווייסט אז משיח בן יוסף און משיח בן דודליידן אונזערע יסורים, און זיי ווארטן אויף אונזערע מעשים אז זיי זאלן קענען קומען אויסלייזן כלל ישראל.

מען זאגט יעדן טאג, דריי מאל א טאג אין שמונה עשרה, **את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח**, אונז דאווענען אז דוד המלך זאל ארויסשפראצן, פון וואו שפראצט ארויס דוד המלך? ער שפראצט ארויס פון אונזערע גוטע מעשים, פון דאס וואס אונז זענען מרבה קדושה אויף די וועלט, און דערמיט ווערט די וועלט ראוי פאר השראת השכינה, און דורכדעם איז מען זוכה צו מקדש זיין די כח העפר, אז די גשמיות וואס אונז טוען זאל ווערן געהייליגט.

מען זאגט יעדן טאג, דריי מאל א טאג אין שמונה עשרה, את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח, אונז דאווענען אז דוד המלך זאל ארויסשפראצן, פון וואו שפראצט ארויס דוד המלך? ער שפראצט ארויס פון אונזערע גוטע מעשים, פון דאס וואס אונז זענען מרבה קדושה אויף די וועלט, און דערמיט ווערט די וועלט ראוי פאר השראת השכינה

און דערפון שפראצט ארויס משיח, אזוי ווי עס שטייט אין חז"ל אז משיח ווערט אנגערופן מיטן נאמען 'צמח'[יג], ער וועט קומען דורכדעם וואס אונז וועלן מקדש זיין די וועלט מיט די גשמיות, און די וועלט וועט ווערן ראוי פאר השראת השכינה, פון דעם קומט ארויס משיח.

יג עיין במדרש (איכה רבה א, נא) מה שמו של מלך המשיח, ר' יהושע בן לוי אמר צמח שמו, שנאמר (זכריה ו, יב) **הִנֵּה אִישׁ צֶמַח שְׁמוֹ וּמִתַּחְתָּיו יִצְמָח וּבָנָה אֶת הֵיכַל ה'**. ועיי"ש.

מעלה זיין גשמיות צו רוחניות אפילו אויב ס'איז נאר א קלייניקייט

חכמינו ז"ל האבן מתקן געווען די נוסח הברכה פון מעין שלש, אין די נוסח הברכה זאגט מען די ווערטער: '**והעלנו לתוכה ושמחנו בבנינה, ונאכל מפריה ונשבע מטובה, ונברכך עליה בקדושה ובטהרה**'.

צווערשט דארף מען פארשטיין וואס איז פשט אינעם לשון 'ונברכך עליה בקדושה ובטהרה'? מען איז מתפלל צו דער אויבערשטער מען זאל קענען מאכן א ברכה מיט א קדושה און טהרה. דאס איז א לשון וואס מען טרעפט נישט געווענליך אין אנדערע ערטער[יד] וואס מען זאל זאגן די ווערטער 'בקדושה ובטהרה'[טו].

אויך דארף מען פארשטיין די נוסח וואס מען איז מתפלל, 'והעלנו לתוכה ושמחנו בבנינה, ונאכל מפריה ונשבע מטובה'. דאס איז פארוואס אונז ווארטן אז די בית המקדש זאל אויפגעבויעט ווערן? אז אונז זאלן קענען גיין ארץ ישראל און עסן די פירות וואס וואקסן דארט?[טז]

נאר מען קען עס ערקלערן לויט די יסוד וואס מען האט מסביר געווען, אז די עבודה פון א איד איז צו נעמען די גשמיות און עס

יד בפשטות איז דער תרוץ, אז מען בעט דער אויבערשטער אז מען זאל זוכה זיין אז משיח זאל קומען און מען זאל קענען עסן פירות ארץ ישראל, און מען וועט זוכה זיין צו עסן די פירות מעשר שני און נטע רבעי וואס דארף ווערן געגעסן בקדושה ובטהר, (ועיין בחידושי הגרי"ז החדשים סימן ס"ב). אבער דאס דארף מען אויך פארשטיין, וואס איז די גרויסקייט פון עסן מעשר שני אין ירושלים, אז מען זאל דייקא דאס דערמאנען יעדעס מאל ווען מען מאכט די ברכה פון מעין שלש.

טו אפילו אין די נוסח פון ברכת המזון ווערט נישט דערמאנט די לשון פון 'קדושה וטהרה'.

טז בפשטות איז דער תרוץ, אזוי ווי עס שטייט אין חז"ל (סוטה מט.) פון דער טאג וואס די בית המקדש איז חרוב געווארן, איז אוועקגענומען געווארן די טעם פון פירות ארץ ישראל, אזוי ווי עס שטייט אין חז"ל, ווען די בית המקדש איז געשטאנען האט מען ממש געקענט שיכור ווערן פון די גוטע פירות, און דאס איז אוועקגענומען געווארן ווען די בית המקדש איז חרוב געווארן, און אויף דעם דאווענט מען. אבער דאס דארף מען אויך פארשטיין, וואס איז אזוי ספעציעל מיט די גוטע פירות פון ארץ ישראל אז מען זאל דאווענען פאר דעם ביי יעדע ברכה.

מעלה זיין צו די קדושה, דעריבער ווען א איד נעמט עפעס אריין אין מויל, אפילו ס'איז נאר א קלייניקייט, דארף ער געדענקן אז ער איז דא צו אויפהייבן די גשמיות פון יעדע קליינע זאך.

דעריבער האבן חז"ל מתקן געווען מען זאל זאגן די נוסח 'בקדושה ובטהרה', אז מען זאל זיך נישט ארײנלייגן אין גשמיות, און מען זאל אלעס ארויפברענגן צו רוחניות, אויך האבן חז"ל צוגעלייגט מען זאל בעטן פארן בית המקדש, וואס דורכדעם וואס מען לעבט מיט א העכערקייט און מען איז מעלה די גשמיות, איז מען זוכה צו דערנענטערן די גאולה, און מקרב זיין די בנין בית המקדש.

"ווען א איד נעמט עפעס אריין אין מויל, אפילו ס'איז נאר א קלייניקייט, דארף ער געדענקן אז ער איז דא צו אויפהייבן די גשמיות פון יעדע קליינע זאך"

די פינטעלע נשמה פון יעדע איד קען נישט ווערן מגושם

און אזוי ווי מען האט געשמועסט איז די עבודה צו ארבעטן סיי מיטן מתגבר זיין די כח הנשמה - די כח הרוחני פונעם מענטש, און אזוי אויך אויסארבעטן די גשמיות אז ס'זאל נתעלה ווערן צו רוחניות, און אזוי קען מען ווערן דבוק און מקושר צום אויבערשטען.

אבער אזוי ווי מען האט ארויסגעברענגט אז ס'קען זיין א צדיק וואס האט אויסגעארבעט זיין גוף אז ס'זאל גענצליך נתהפך ווערן צו זיין א חלק פון זיין נשמה, און ער זאל ווערן איין שטיק רוחניות, און ער זאל נישט האבן קיין שיעבוד צו זיין גוף[יז].

דאס זעלבע זאך קען חס ושלום זיין פארקערט, א מענטש וואס פאלט אריין זייער טיף אין גשמיות און ווערט אזוי שטארק דערנידערט און

יז אזוי ווי עס איז געווען ביי משה רבינו, אז זיין גוף איז נתהפך געווארן צו א נשמה, און דער גוף פון משה רבינו געקענט ווייטער ממשיך זיין צו לעבן נאכדעם וואס די נשמה איז שוין ארויס פונעם גוף.

אזוי שטארק מגושם, אזוי ווייט אז זיין נשמה האט שוין כמעט מער נישט קיין מקום ביי דער מענטש, און ער דרייט זיך כמעט ארום מיט א גוף אן א נשמה, און ס'איז ח"ו כמעט הסתלקות הנשמה.

און ווען דער מענטש זעצט זיך לערנען א בלאט גמרא, איז ער נישט מסוגל צו פארשטיין די הייליגע ווערטער פון די תורה, ווייל אז ער איז אזוי אריינגעטון און עניני עולם הזה, זיין גוף איז אזוי מגושם, קען זיך נישט אנקלעבן אין אים דברים רוחניים.

און די זעלבע איז ווען ער גייט דאווענען, זיין קאפ קען זיך נישט האלטן אינעם סידור, זיינע מחשבות פליען אים ארום, און ער קען זיך נישט מתבונן זיין אין די ווערטער וואס ער זאגט, זיין מגושמ'דיגער גוף שפירט נישט קיין קרבות אלקים, און ער שפירט נישט ווי ער שטייט פארן אויבערשטער און רעדט צו אים.

"עס קען חס ושלום זיין פארקערט, א מענטש פאלט אריין זייער טיף אין גשמיות און ווערט אזוי שטארק מגושם, אזוי ווייט אז זיין נשמה האט שוין כמעט מער נישט קיין מקום ביי דער מענטש, און ער דרייט זיך כמעט ארום מיט א גוף אן א נשמה, און ס'איז ח"ו כמעט הסתלקות הנשמה"

פונדעסטוועגן דארף מען וויסן - וויפיל פארגרעבט א מענטש זאל נאר נישט זיין, אפילו עס דאכט זיך אים אז ער איז שוין ווי א טויטע מענטש וואס האט מער נישט קיין נשמה - ווילאנג א מענטש לעבט האט ער א נשמה אין זיך, און ער פארמאגט אין זיך א חלק אלקי ממעל, און די פינטעלע שיין און רוחניות'דיגער ליכטיגקייט גייט קיינמאל נישט אוועק פון קיין שום אידיש קינד. און מען דארף נאר אביסל ארבעטן אז עס זאל צוריק אויפשיינען.

אזוי ווי מען האט געזען דורכאויס די אלע דורות, אפילו עס זענען געווען אידן וואס זענען געווען זייער שוואך אין אידישקייט, אפילו אידן וואס האבן כמעט נישט געוואוסט אז זיי זענען אידן און האבן נישט געהאט די מינדעסטע שייכות צו רוחניות, ווען עס איז געקומען

צו טשעפען זייער פינטעלע איד, האט דאס מיטאמאל אויפגעפלאקערט און זיי זענען געווען גרייט זיך צו מוסר נפש זיין, און זיך לאזן הרג'ענען פארן באשעפער.

און דאס קומט פון די פינטעלע איד וואס ליגט באהאלטן אין יעדעם איינעם, טראץ וואס עס קען זיין אז צומאל שפירט מען עס נישט, איז מען קיינמאל נישט פארפאלן און ווילאנג א איד לעבט וועט ער דאס אייביג האבן אין זיך.

אזוי ווי מען זעט אין חז"ל, אז די מקום המקדש, טראץ וואס די בית המקדש איז חרוב געווען, און כלל ישראל איז פארטריבן געווארן אין גלות און דער אויבערשטער איז מיטגעגאנגען מיט זיי אין גלות. פונדעסטוועגן שטייט אין חז"ל (שמות רבה ב, ב) **לא זזה שכינה מכותל המערבי**, די שכינה האט זיך קיינמאל נישט אוועקגערירט פונעם כותל המערבי.

לכאורה ווען מען קוקט אן היינט צוטאג'ס די מקום המקדש, זעט מען ליידער נישט די קדושה וואס איז שורה אויף יענעם ארט, אבער פונעדעסוועגן ווייסן אונז וואס די פלאץ ווייזט אונז אן, און וואס עס איז געווען דארט.

פארדעם מאכט מען א ברכה דריי מאל א טאג: **המחזיר שכינתו לציון**. עס איז פארהאן אסאך פשטים פארוואס ירושלים ווערן אנגערופן מיטן נאמען 'ציון', איינע פון די פשטים וואס די הייליגע ספרים זענען מסביר איז, אז ציון איז א לשון פון א צייכן וואס וויזט אן אויף א געוויסע זאך[יח], טראץ וואס אונז זעהן טאקע נישט די קדושה פונעם מקום המקדש, ווייסט מען אז עפעס ליגט דא אונטער דעם.

די זעלבע זאך איז מיט א נשמה און די המשכה רוחניות פון א מענטש וואס ווערט אנגערופן ציון[יט], אז טראץ וואס די גוף איז געווארן

יח לדוגמה א ציון פון א צדיק, די שטיין אליין מיינט נישט גארנישט, אז ווייזט אן אז דא ליגט א צדיק, עס דינט ווי א צייכן צו א געוויסע זאך.

יט עיין בויקרא רבה (כד, ד). וע"ע בשפת אמת (פרשת קדושים שנת תר"נ ד"ה במדרש ישלח).

זייער פארגרעבט, אז עס איז ח"ו שוין געווען הסתלקות הנשמה, מיט דעם אלעם בלייבט די צייכן פון די נשמה, און וואס מען זאל נאר נישט טון, קען דאס נישט אוועק נעמען די קדושה וואס עס ליגט אין יעדע נשמה פון א איד, און עס איז נאכאלץ דא די מעגליכקייט אז מען זאל צוריק באקומען די השראת השכינה, מען זאל קענען צוריק נאנט ווערן צו דער אויבערשטער.

דערפאר דארף מען שטענדיג געדענקן די שטענדיגע עבודה וואס ליגט אויף יעדע איד, און מען דארף וויסן וויפיל מען קען אלץ אויפטון מיט יעדע קליינע פעולה וואס מען טוט, און דורך יעדע זאך וואס מען ברענגט נענטער צו רוחניות איז מען זוכה צו מקדש זיין די וועלט, און פארמערן השראת השכינה צווישן כלל ישראל.

"עס בלייבט שטענדיג די צייכן פון די נשמה, און וואס מען זאל נאר נישט טון, קען דאס נישט אוועק נעמען די קדושה וואס עס ליגט אין יעדע נשמה פון איד, און עס איז נאכאלץ דא די מעגליכקייט צוריק צו באקומען די השראת השכינה, מען זאל קענען צוריק נאנט ווערן צו דער אויבערשטער"

און מען דארף וויסן אז די כוחות ליגט אין יעדער איינער פון אונז, און יעדער איינער קען אויספירן די עבודה פון פארמערן די כח הרוחני פון זיין נשמה, און אויפהייבן די גשמיות צום אויבערשטער, און אזוי איז מען זוכה צו לעבן מיטן באשעפער סיי בגשמיות און סיי ברוחניות, און מען איז זוכה אז די שכינה זאל רוען צווישן אונז, און אזוי איז מען זוכה צו מקרב זיין די גאולה השלימה במהרה בימינו, אמן.

קהל חסידי קאסוב
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד

הזמנים לימי הפורים הבעל"ט
בצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מנחה (מחצית השקל)

בשעה 7:00

מעריב

בשעה 7:58 בדיוק

ואח"כ קריאת המגילה

שחרית

בשעה 8:30

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יקבל את הקהל בביתו נאוה קודש

משעה 12:30 עד 7:00

שולה"ט ליל שושן פורים

בשעה 9:45

******

שחרית יום שושן פורים

בשעה 9:30

ואח"כ יערוך כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שלחנו הטהור לכבוד היום

בעז"ה גרייטן מיר זיך אין די טעג
אריינצוגעבן צום דרוק די נייעם
ספר פון

כ"ק אדמו"ר שליט"א

עבדא דמלכא

וואס איז שופך אן אור חדש ונערב אויף עבודתה
ומהותה של תפילה באופן נפלא השווה לכל נפש

בסייעתא דשמיא איז דער רבין'ס ספר
אדורך אן עבודת ערוכה אויף גאר
אריכע און הויכע סטאנדארט וואס האט
שוין אפגעקאסט גאר גרויסע סכומים

כדי מיר זאלן קענען
צוענדיגן די ארבייט
און גיין צום דרוק

רופט אייך ביטע אן
מיט שיינע סכומים

זכותי הנצחה

שער הספר
$18,000

פטרון מדור הפנינים
$15,000

פטרון חלק המאמרים
$18,000

פטרון מאמר אחד
(כ 20 מאמרים)
ד' מאמרים נמכרים
$5,000

פטרון המפתחות
$10,000

הנצחת דף	$1,800
הנצחת חצי דף	$1,200
הנצחת רבע דף	$750
הנצחה	$300

347.661.3245
toraskosov@gmail.com